

Sygn. akt IV Pa 31/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu na rozprawie 5 grudnia 2023 roku w Sieradzu

sprawy z powództwa R. T.

przeciwko Prokuraturze Okręgowej w S.

o wyrównanie wynagrodzenia za pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 lipca 2023 roku sygn. akt IV P 104/23

oddala apelację.

IV Pa 31/23

UZASADNIENIE

Powód R. T. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu - Prokuraturze Okręgowej w S. wniósł o zasądzenie niewypłaconej części wynagrodzenia w wysokości 2.740,94 zł. miesięcznie (odpowiadającej 20 %) za okres od kwietnia do czerwca 2020 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdej kwoty, liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że jest prokuratorem zatrudnionym na podstawie mianowania w Prokuraturze Rejonowej w S.. Prokuratura Okręgowa w S. jest podmiotem wypłacającym powodowi wynagrodzenie, jak też płatnikiem składek. Za sporny okres pozwany wypłacił mu wynagrodzenie zasadnicze i dodatek za wysługę lat w wysokości 80%. W spornym okresie powód nie świadczył pracy na polecenie bezpośredniego przełożonego. Toczyło się wówczas postępowanie odwoławcze z odwołania pracodawcy od orzeczenia lekarza medycyny pracy, który stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na stanowisku prokuratora.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lutego 2023 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż powód stawiał się do pracy 6 lutego 2020r. po długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Przedstawione zaświadczenie lekarskie nr (...) z dnia 6 lutego 2020r. budziło wątpliwości pracodawcy w aspekcie przedstawianych zaświadczeń lekarskich o istnieniu zaburzeń depresyjnych. W wyniku odwołania, Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w L. w dniu 2 marca 2020r. orzekł, że „powód jest niezdolny do wykonywania pracy na określonym stanowisku pracy wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych”. Orzeczenie to pozwany otrzymał 6 marca 2020 roku. Powód po orzeczeniu WOMP przedłożył jedno zwolnienie lekarskie na okres od 11 marca 2020r. do 25 marca 2020r. W związku z brakiem kolejnych zwolnień oraz orzeczeniem z dnia 2 marca 2020 roku, pracodawca nie miał podstaw do dopuszczenia powoda do pracy. Powiadomił o tym powoda

pismem z dnia 26 marca 2020 roku, ponadto zwrócił się mailem do lekarza prowadzącego o przedstawienie informacji o zakończeniu leczenia. W wyniku ponaglenia mailem Prokurator Rejonowy otrzymał w dniu 9 czerwca 2020 roku od lekarza leczącego powoda informację o zakończeniu leczenia. W dniu 12 czerwca 2020 roku pozwany skierował powoda na badanie do lekarza medycyny pracy.

W wyniku badania w dniu 29 czerwca 2020 roku wydane zostało orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora.

Od 30 czerwca 2020 roku wypłacano powodowi wynagrodzenie w pełnej wysokości.

Pozwany w związku z orzeczeniem z dnia 2 marca 2020r., w dniu 9 marca 2020r., skierował kolejny wniosek do Wydziału Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji ZUS w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przeniesienia powoda w stan spoczynku. W dniu 29 maja 2020r. wydano orzeczenie, iż powód nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora, a zatem brak występowania przesłanek przeniesienia powoda w stan spoczynku. Powód deklarował pracodawcy świadczenie pracy na innym stanowisku. Fizyczne stawiennictwo Prokuratora do pracy i wyrażenie gotowości do wykonywania czynności bez uzyskania orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku pozostaje bez znaczenia, skoro Prokurator nie pozostaje w gotowości do pracy w ujęciu prawnym. Zatem zasadna pozostaje decyzja pracodawcy o odmowie dopuszczenia powoda do pracy. Powód nie wykonywał pracy z powodu istnienia przeciwwskazań zdrowotnych skutkujących niezdolnością do pracy na swoim stanowisku, co potwierdzało orzeczenie lekarskie Nr (...) Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy. A zatem nie były to przyczyny dotyczące pracodawcy, co nie uzasadniało wypłaty wynagrodzenia w pełnej wysokości

Wyrokiem z 20 czerwca 2023r. Sąd Rejonowy w Sieradzu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Prokuratury Okręgowej w S. na rzecz powoda R. T. następujące kwoty:

2.740,94zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści złotych 94/100) tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2020r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 maja 2020 roku do dnia zapłaty;

2.740,94zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści złotych 94/100) tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2020r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

2.740,94zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści złotych 94/100) tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2020r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 lipca 2020 roku do dnia zapłaty. Nadto zasądził od pozwanego Prokuratury Okręgowej w S. na rzecz pełnomocnika powoda prokuratora B. J. kwotę 758,50 zł (siedemset pięćdziesiąt osiem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów przejazdu na rozprawę, a na podstawie art. 477⁽²⁾ § 1 k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrok zapadł po następujących ustaleniach i ocenie prawnej :

Powód jest prokuratorem Prokuratury Rejonowej w S.. Domaga się wyrównania wynagrodzenia za pracę za miesiące kwiecień, maj i czerwiec 2020r. (do 29 czerwca 2020r.), kiedy to pracodawca wypłacał mu wynagrodzenie w wysokości 80 %. Za miesiąc lipiec i sierpień 2020r., kiedy nie został dopuszczony do pracy, otrzymał wynagrodzenie w pełnej wysokości (100%). Znajdował się wówczas w takiej samej sytuacji jak w okresie kiedy nie wypłacono obniżone do 80 % wynagrodzenie. Powód przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Do pracy wrócił 6 lutego 2020r. i w tym samym dniu uzyskał zaświadczenie od lekarza medycyny pracy o zdolności do pracy od 6 lutego 2020r. Jako datę następnego badania okresowego lekarz medycyny pracy wskazał 6 maja 2020r.

Pracodawca odwołał się od orzeczenia lekarza medycyny pracy do Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w Ł., który w orzeczeniu z dnia 2 marca 2020r. stwierdził przeciwwskazania do pracy na stanowisku prokuratora. Przed wydaniem tego orzeczenia, w dniu 28 lutego 2020r. orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ustalono, że choroba stwierdzona w zaświadczeniach lekarskich od dnia 5 września 2019r. do 10 grudnia 2019r. nie powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora. Orzeczenie to

pracodawca otrzymał 6 marca 2020r. Bezpośredni przełożony — prokurator rejonowy — skierował powoda na urlop wypoczynkowy. Następnie prokurator rejonowy odwołał powoda z urlopu i polecił ustnie pozostawanie w domu i niestawianie się do pracy. Był to okres pandemii koronawirusa. Następnie w marcu 2020r. powód był przez dwa tygodnie na zwolnieniu lekarskim (od 11 do 25 marca 2020r.). Pójście na zwolnienie lekarskie było konsekwencją rozmowy przeprowadzonej przez powoda w Prokuraturze Okręgowej w S. z Panią S. i O.. Podczas tej rozmowy zarzucono powodowi porzucenie pracy. Powód był po długotrwałym zwolnieniu lekarskim i ta sytuacja spowodowała, że udał się ponownie do lekarza po pomoc. Po zakończeniu zwolnienia pismem z 26 marca 2020r. Prokuratora Rejonowego w S. powód nie został dopuszczony do wykonywania obowiązków służbowych. Lekarz leczący powoda przesłał do pracodawcy drogą elektroniczną, zaświadczenie o odzyskaniu przez powoda zdolności do pracy. Ostatecznie powód nie przeszedł w stan spoczynku i pozostawał cały czas w dyspozycji pracodawcy. Został ponownie skierowany na badania profilaktyczne i w czerwcu 2020r. zostało wydane orzeczenie o braku przeciwwskazań do pracy. Pracodawca ponownie zaskarżył to orzeczenie do Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w L., który 13 sierpnia 2020r. wydał orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora. Po wydaniu tego orzeczenia powód wrócił do pracy i pracuje do dnia dzisiejszego.

Różnica niewypłaconych wynagrodzeń miesięcznych za okres od kwietnia 2020r. do czerwca 2020r. wynosiła 2.740,94 zł.

Powyższy niesporny stan faktyczny, Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zeznań powoda jako strony oraz powołanych szczegółowo dokumentów.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Rejonowy uznał zasadność powództwa.

Sąd I instancji odwołał się do art. 115 ustawy z dnia 28 stycznia 2016r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022r. poz. 1247), wskazując na uregulowanie w nim kwestii wynagrodzenia prokuratora w przypadku nieobecności w pracy. Zgodnie z tym przepisem:

§ 1. W okresie nieobecności w pracy z powodu choroby prokurator otrzymuje 80% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni. Po upływie roku w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby prokurator otrzymuje 50% wynagrodzenia.

§ 2. jeżeli nieobecność prokuratora w pracy nastąpiła z powodu:

1. wypadku przy pracy albo w drodze do pracy lub z pracy,
2. choroby przypadającej w okresie ciąży,
3. choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora,
4. choroby spowodowanej przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu zabronionego, w związku z wykonywaniem czynności prokuratora, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ,
5. poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów

- prokurator zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku; przepis § 1 zdanie drugie i trzecie stosuje się

§ 3. W razie ujawnienia u prokuratora choroby, co do której zachodzi podejrzenie, że powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora,

prokurator bezpośrednio przełożony kieruje prokuratora do lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych z urzędu lub na wniosek prokuratora. Od orzeczenia lekarza orzecznika prokuratorowi przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Spółecznych w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

§ 4. Za chorobę powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w miejscu wykonywania czynności prokuratora.

§ 5. Koszty badania i wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Spółecznych pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycy Prokuratora Generalnego.

§ 6. W razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn, uprawniających do uzyskania świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego przez okres przewidziany w tych przepisach.

§ 7. Okres nieobecności w pracy z powodu choroby oraz niemożności wykonywania pracy, o której mowa w § 6, stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133, 1621 i 1834 oraz z 2022 r. poz. 655) albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym że w przypadku:

1. poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do pracy wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku, zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
2. o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;
3. urlopu macierzyńskiego - zaświadczenie lekarskie wystawione na zwykłym druku, określające przewidywaną datę porodu - za okres przed porodem, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopia - za okres po porodzie;
4. konieczności osobistego sprawowania przez prokuratora opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia przez nie 8 lat w przypadku nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza - oświadczenie prokuratora.

§ 8. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na zasadach określonych w tej ustawie. Prokuratorzy bezpośrednio przełożeni wykorzystują lub tworzą profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 tej ustawy.

§ 9. Wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaświadczenie lekarskie, o którym mowa w art. 55a ust. 7 tej ustawy, zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w § 7 pkt 1 i 3, decyzję, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopię, prokurator jest obowiązany dostarczyć prokuratorowi bezpośrednio przełożonemu w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

§ 10. Prokurator jest obowiązany złożyć prokuratorowi bezpośrednio przełożonemu oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 7 pkt 4, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

§ 11. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w § 9 lub 10, nieobecność uznaje się za nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, decyzji, odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka lub jego kopii lub niezłożenie oświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od prokuratora.

§12. Za inną usprawiedliwioną nieobecność w pracy prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie.

§ 13. W przypadkach, w których pracownikom podlegającym ubezpieczeniu społecznemu przysługują zasiłki niezależnie od prawa do wynagrodzenia, prokuratorowi przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości zasiłku z ubezpieczenia społecznego.

Sąd Rejonowy podkreślił, że cytowany przepis kompleksowo reguluje kwestię wynagrodzenia prokuratora w przypadku jego nieobecności w pracy. Z tego względu nie ma potrzeby posilkowego stosowania innych przepisów, w szczególności ustawy o pracownikach urzędów państwowych, czy Kodeksu pracy. Do przepisów tych należy bowiem sięgać, zgodnie z art. 130, tylko w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo o prokuraturze, a taka sytuacja w sprawie rozpatrywanej nie zachodzi. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, iż z cytowanego art. 115 § 1 Prawa o prokuraturze wynika, że wynagrodzenie w wysokości 80% wypłacane jest w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby.

Z kolei art. 115 § 12 stanowi, że za inną usprawiedliwioną nieobecność w pracy prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie. Odwołując się do stanu faktycznego sprawy, Sąd I instancji ocenił, że w spornym okresie, od kwietnia do czerwca 2020r. powód był wprawdzie nieobecny w pracy, ale nie była to nieobecność z powodu choroby. Powód nie przedstawił za ten okres zaświadczenia o niezdolności do pracy z powodu choroby, a wręcz przeciwnie, przedstawił orzeczenie lekarza medycyny pracy o odzyskaniu zdolności do pracy. Skoro pracodawca to orzeczenie zakwestionował i od niego odwołał się, to zgodzić się należy z powołanym przez powoda orzeczeniem Sądu Najwyższego, że na pracodawcę zostaje przerzucone ryzyko socjalne, powodujące powinność wypłaty pracownikowi wynagrodzenia, mimo nieotrzymania od niego świadczenia ekwiwalentnego (pracy) (por. orzeczenie SN z dnia 7 stycznia 2014r. I PK 150/13). Sąd Rejonowy zaakcentował, że o ile po okresie długotrwałej niezdolności do pracy, trwającej do 5 lutego 2020r., powód musiał przedstawić zaświadczenie lekarskie o odzyskaniu zdolności do pracy (przedstawił takie zaświadczenie, lecz w wyniku odwołania pracodawcy zostało ono zakwestionowane przez Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w L.), o tyle po powrocie ze zwolnienia lekarskiego, które trwało od 11 marca 2020r. do 25 marca 2020r., zaświadczenie takie nie było wymagane. Mimo to pismem z 26 marca 2020r. powód nie został dopuszczony do pracy przez Prokuratora Rejonowego w S.. Powód również pisemnie zgłaszał gotowość do wykonywania pracy, co nie spotkało się z aprobatą.

W podsumowaniu Sąd I instancji ponownie wskazał, że okres nieobecności powoda w pracy od kwietnia do czerwca 2020r. nie był spowodowany chorobą. Była to inna usprawiedliwiona nieobecność w pracy, za którą prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie (art. 155 § 12 Prawa o prokuraturze). W konsekwencji, skoro pracodawca wypłacił powodowi za ten okres wynagrodzenie w wysokości 80 %, powodowi przysługuje roszczenie o wypłatę wyrównania do wysokości 100%, tj. po 2.740,94 zł miesięcznie, z ustawowymi odsetkami od daty ich wymagalności do dnia zapłaty.

Za stronę przegrywającą niniejszy spór Sąd Rejonowy uznał stronę pozwaną i to na niej w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. spoczywa obowiązek poniesienia kosztów procesu. Dlatego też Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz pełnomocnika powoda prokuratora B. J. kwotę 758,50 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu na rozprawę.

Z uwagi na to, że zasądzone kwoty były niższe niż jednomiesięczne wynagrodzenie powoda, Sąd w pkt 3 wyroku zaopatrzył go w rygor natychmiastowej wykonalności w części zasądzającej wyrównanie wynagrodzeń, w oparciu o art. 477⁶ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany, nazywając pismo

„apelacją powódki”.

Wyrok zaskarżono w całości, zarzucając:

a. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i dowolną ocenę dowodów, co skutkowało ustaleniem, że:

- nieobecność powoda w pracy w okresie objętym pozwem była inną nieobecnością usprawiedliwioną;

b. naruszenie prawa materialnego, a to:

1) art. 115 § 12 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1360) poprzez ich błędne zastosowanie, które skutkowało uznaniem, że nieobecność spowodowana brakiem zaświadczenia o zdolności do pracy może stanowić inną nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy;

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa;
2. zasądzenie na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami za opóźnienie według norm przepisanych;
3. orzeczenie na podstawie art. 338 § 1 k.p.c. o zwrocie spełnionego świadczenia na rzecz powoda, w związku z nadaniem wyrokowi Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 3 lipca 2023 r., wydany w sprawie o sygn. akt: IV P 104/23 rygoru natychmiastowej wykonalności poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 10.371,62 zł., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.
4. wyznaczenie rozprawy.

W uzasadnieniu podniesiono, że pozwana nie zgadza się z orzeczeniem Sądu.

Powód dochodził w postępowaniu wyrównania (20%) pensji z okresu 3 miesięcy, tj. za kwiecień, maj i czerwiec, podczas których nie świadczył pracy ze względu na brak ważnych badań lekarskich. Zaistniała sytuacja była spowodowana faktem, iż dnia 2 marca 2020 roku Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy orzekł o niezdolności powoda do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora.

Zaświadczenie o stanie zdrowia pozwalającym na podjęcie obowiązków zostało wydane dopiero 29 czerwca 2020 roku. W związku z powyższym, przez cały czas pomiędzy 2 czerwca a 29 czerwca 2020 roku powód z technicznego punktu widzenia znajdował się w stanie niezdolności do pracy. Co więcej, skierowanie na powtórne badania zostało wydane dnia 12 czerwca 2020 roku. Wprawdzie zgodnie z obowiązującymi przepisami to pracodawca ponosi koszty badań lekarskich pracownika, któremu przysługuje wynagrodzenie za czas badań. Pracodawca nie ponosi jednak odpowiedzialności za zwłokę w wykonaniu badań przez pracownika. Przyjęte jest, że czas trwania badań lekarskich wynosi 1-2 dni. Nieuzasadnione jest zatem obciążanie pracodawcy obowiązkiem uiszczania wynagrodzenia za 17 dni, podczas których pracownik mógł wykonać potrzebne badania wielokrotnie. Poza powyższą kwestią, strona pozwana nie zgadza się z wykładnią dokonaną przez Sąd I instancji, który uznał, iż czas, w którym pracownik nie przedstawia ważnych badań lekarskich jest inną nieusprawiedliwioną okolicznością w rozumieniu art. 115 § 12 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1360). Fakt, iż dnia 2 marca 2020 roku orzeczono, że powód nie jest zdolny do wykonywania

pracy na stanowisku prokuratora z uwagi na przeciwwskazania zdrowotne jasno wskazuje na to, że zaistniała niezdolność do wykonywania pracy ze względów zdrowotnych tj. leżących po stronie pracownika. Z uwagi zaś na fakt, iż w przedmiotowej sprawie chodzi o depresję tj. o chorobę, pracodawca zastosował przepisy art. 115 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1360), które wprost stanowią

o rozwiązaniach w przypadkach chorób pracownika. Niezrozumiałe jest zatem wyłączenie przez Sąd I instancji zastosowania § 1 art. 115, a w zamian za to uznanie o zajściu „innej okoliczności” z § 12. W przypadku jasnego orzeczenia o wciąż istniejących przeciwwskazaniach zdrowotnych, logiczną konsekwencją jest domniemanie istnienia stanu chorobowego, co z kolei implikowało zastosowanie art. 115 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Fakt, iż powód z początku przedstawił orzeczenie lekarza medycyny pracy o możliwości podjęcia pracy na nowo nie stanowi podstaw do uznania, iż to pracodawca ma ponosić ryzyko socjalne w czasie postępowania odwoławczego, skoro to zakończyło się orzeczeniem, które uznawało istnienie zdrowotnych przeciwwskazań. Skoro Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy orzekł przeciwnie do orzeczenia lekarza medycyny pracy, znaczy to, że pierwszemu orzeczeniu można było odmówić wiarygodności, tj. w analizowanym okresie zachodziły realne przeciwwskazania. Nadto zwrócić należy uwagę, że obowiązkiem pracownika jest poddanie się badaniom kontrolnym po nieobecności w pracy spowodowanej chorobą i przedstawienie zaświadczenia o lekarskiego o braku przeciwwskazań, a pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie, a takie do dnia 29 czerwca 2020 roku nie zostało przez powoda przedstawione. W takiej sytuacji, jeśli pracownik nie jest dopuszczony przez pracodawcę do wykonywania pracy na skutek braku ważnych badań lekarskich, nie przysługuje mu wynagrodzenie za czas nieobecności.

W zaskarżonym wyroku Sąd I instancji ustalił, iż istniała inna usprawiedliwiona przyczyna braku świadczenia pracy bez powołania się na konkretne dowody, które świadczyłyby o istnieniu takiej okoliczności, co stanowiło przejaw dowolnej oceny dowodów.

W związku z powyższym, roszczenie o wyrównanie do pełnej wysokości wynagrodzenia jest bezzasadne, W związku z nadaniem zaskarżonego wyrokowi rygory natychmiastowej wykonalności, wyrok został wykonany przez pozwaną w dniu 05.07.2023 roku, stąd wniosek o orzeczenie zwrotu wykonanych świadczeń.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej i obciążenie pozwanego kosztami postępowania odwoławczego

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Pismem z 9 marca 2020r. pozwany zwrócił się do ZUS o zbadanie powoda w celu ustalenia stanu zdrowia i możliwości dalszego pełnienia obowiązków prokuratora (pismo k. 32).

Po powrocie powoda 26 marca 2020r. ze zwolnienia lekarskiego, udzielonego od 11 marca 2020 do 25 marca 2020r., pozwany pismem z 26 marca 2020r. zwrócił się do lekarza leczącego o potwierdzenie czy po zakończonym leczeniu powód jest zdolny do pracy. Pismem z 2 kwietnia 2020r. powód zgłosił gotowość do pracy , informując, że zgodnie z poleceniem przełożonego od 26 marca 2020r. pozostaje w miejscu zamieszkania i pozostaje do jego dyspozycji.

W odpowiedzi mailowej z 9 czerwca 2020r., lekarz leczący stwierdził, że od 26 marca 2020r. powód jest zdolny do pracy i nie ma przeciwwskazań do wykonywania dotychczasowej pracy na stanowisku prokuratora (pismo powoda k. 44 , odpowiedź mailowa lekarza leczącego k.51)

Orzeczeniem z 29 maja 2020r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził , że powód nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił (orzeczenie k. 35).

W dniu 1 czerwca 2020r. powód doręczył pozwanemu w.w orzeczenie LO ZUS . Pozwany nie dopuścił powoda do pracy, argumentując, że „ nie wynika z tegoż dokumentu, że znajduje się Pan Prokurator w stanie jednoznacznie umożliwiającym pełnienie obowiązków służbowych” (pismo pozwanego do powoda z 1.06.2020r. k.45).

Następnie pismem z 12 czerwca 2020r. pozwany zwrócił się do Przychodni Lekarskiej Medycyny Pracy o zbadanie powoda i wydanie orzeczenia . W dniu 29 czerwca 2020r. lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o zdolności powoda do pracy na stanowisku prokuratora (pismo i skierowanie k.52 - 53 i orzeczenie k. 61).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy uzupełnił na podstawie powołanych wyżej dowodów załączonych do odpowiedzi na pozew.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu. Jej zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego są niezasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać na niesporny stan faktyczny sprawy ustalony przez Sąd Rejonowy, którego apelacja nie kwestionuje. Uzupełniony stan faktyczny przez Sąd Okręgowy wynika z załączonych do odpowiedzi na pozew dowodów, które także nie były kwestionowane w czasie postępowania przed Sądem I instancji.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do oceny stanu faktycznego w kontekście przepisów ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1360),

a konkretnie jej art. 115, tj. czy w okresie od kwietnia 2020 do czerwca 2020r. kiedy to powód był nieobecny w pracy ma zastosowanie § 12 tego przepisu jak przyjął Sąd I instancji, czy też § 1 jak wywodzi apelujący.

Nie do zaakceptowania jest zarzut apelacji o naruszeniu przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i jego dowolną ocenę, co zdaniem apelacji skutkowało ustaleniem sądu, że nieobecność powoda w pracy w okresie objętym pozwem była inną nieobecnością usprawiedliwioną.

Postawienie zarzutu obraży art. 233§ 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jure, że sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok S.N. Z 18.06.2004r. CK 369/03). Apelujący temu obowiązкови nie sprostął. Sąd meriti dokonał prawidłowej subsumpcji stanu faktycznego z przepisem art. 115 § 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Nie znajduje racjonalnego wytłumaczenia stanowisko apelacji, że w związku z wydaniem orzeczenia z 29 czerwca 2020r. przez lekarza medycyny pracy o zdolności powoda do wykonywania obowiązków prokuratora, w okresie „pomiędzy 2 czerwca a 29 czerwca 2020 roku powód „z technicznego punktu widzenia znajdował się w stanie niezdolności do pracy”. Pozwany w sposób nieuprawniony wprowadza nowe pojęcie niezdolności do pracy z punktu widzenia technicznego, nieznane dotąd ani w przepisach ustawy o prokuraturze, ani w ustawie zasiłkowej.

Stanowiska apelującego, że do 29 czerwca 2020r. nie zostało przedstawione aktualne zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań powoda do pracy nie można podzielić. Apelujący pomija istotny fakt, że niezdolność powoda do pracy w okresie od 11 marca 2020 do 25 marca 2020r. – jak trafnie podkreśla Sąd I instancji – była krótkotrwała i w związku z tym nie zachodziła potrzeba okazania zaświadczenia o braku przeciwwskazań do pracy. Mimo to pozwany nie dopuścił powoda do pracy, choć powód zgłosił 2 kwietnia 2020r. gotowość do jej podjęcia. Co więcej, Sąd Okręgowy pragnie zwrócić uwagę na fakt, że od 26 marca 2020r. powód pozostawał w domu na polecenie przełożonego, co wynika z pisma z 2 kwietnia 2020r. Nadto podkreślenia wymagają kolejne fakty, pomijane przez apelującego,

a powoływane w odpowiedzi na pozew :

- pismo z 9 marca 2020r. skierowane przez pozwanego do ZUS o zbadanie powoda w celu ustalenia stanu zdrowia i możliwości dalszego pełnienia obowiązków prokuratora,

- pismo pozwanego z 26 marca 2020r. do lekarza leczącego, który skierował powoda na zwolnienie lekarskie od 11 marca 2020 do 25 marca 2020.,

- orzeczenie z 29 maja 2020r. Lekarza Orzecznika ZUS, który stwierdził, że powód nie jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił,

- niedopuszczenie powoda do pracy, pomimo doręczenia w dniu 1 czerwca 2020r. przez powoda orzeczenia LO ZUS z 29 maja 2020r., z argumentacją pozwanego, że „nie wynika z tegoż dokumentu, że znajduje się Pan Prokurator w stanie jednoznacznie umożliwiającym pełnienie obowiązków służbowych”;

- odpowiedź mailowa lekarza leczącego z 9 czerwca 2020r., o zdolności powoda do pracy od 26 marca 2020r. i braku przeciwwskazań do wykonywania dotychczasowej pracy na stanowisku prokuratora - niedopuszczenie powoda do pracy pomimo stwierdzenia przez lekarza leczącego z 9 czerwca 2020r., że powód jest zdolny do pracy i nie ma przeciwwskazań do wykonywania dotychczasowej pracy na stanowisku prokuratora,

- kolejne pismo pozwanego z 12 czerwca 2020r. do Przychodni Lekarskiej Medycyny Pracy o zbadanie powoda i orzeczenie lekarza medycyny pracy z 29 czerwca 2020r. o zdolności powoda do pracy na stanowisku prokuratora,

- odwołanie pozwanego od orzeczenia z 29 czerwca 2020r i kolejne orzeczenie Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy z 13 sierpnia 2020r. o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy przez powoda na stanowisku prokuratora.

Wskazane powyżej orzeczenia lekarskie są ewidentnym dowodem potwierdzającym zdolność powoda do pracy na stanowisku prokuratora od 26 marca 2020r., a ich nieakceptowanie przez pozwanego i niedopuszczanie powoda do pracy, nie może skutkować przyjęciem założonej przez pozwanego nieuprawnionej tezy o niezdolności powoda do pracy na stanowisku prokuratora, wywodzonej z uprzednio wydanego orzeczenia Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy z 12 lutego 2020r.

Nie sposób przy tym pominąć, że ocena stanu zdrowia powoda za okres od 26 marca 2020 do 13 sierpnia 2020r. była dokonywana na wnioski pozwanego i dla oceny zasadności zgłoszonego roszczenia bez znaczenia pozostaje oczekiwanie na zbadanie powoda i wydanie orzeczeń przez uprawnione podmioty medyczne. Sąd Okręgowy podziela w pełni ocenę Sądu I instancji, dokonaną z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c., jak i prawidłowo zastosowany przez Sąd przepis prawa materialnego - art. 115 § 12 ustawy Prawo o prokuraturze, że nieobecność powoda w pracy w okresie objętym pozwem od kwietnia 2020r. do czerwca 2020r. była inną nieobecnością usprawiedliwioną w rozumieniu tego przepisu, za którą powodowi przysługuje pełne wynagrodzenie.

W tym stanie rzeczy apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.